

Het verhaal van Nabi Mustafa

Mijn naam is Nabi Mustafa. Ik ben 22 jaar. Ik ben geboren in een klein dorp in Syrië als jongste zoon in een groot, Koerdisch, boerengezin. Ik heb drie broers en vijf zussen. Mijn familie is niet rijk, maar het leven was vredig in Syrië. Ik was altijd buiten, veel aan het spelen. Maar in het oogstseizoen hielp ik mijn ouders op het land. En ging ik naar de markt om groenten te verkopen. Er was geen geld om mij naar school te laten gaan. Bovendien gaven de scholen in de buurt alleen les in het Arabisch dat ik niet spreek. Ik heb dus nooit de kans gehad te leren lezen of schrijven. Maar hier heb ik al wel wat woorden Engels en Nederlands geleerd.

De oorlog veranderde alles in ons dorp. Ik dacht dat de revolutie goede dingen zou brengen, maar het bracht alleen gevaar en geweld. Ik ben met mijn vader, moeder en zussen naar Libanon gevlucht. Mijn broers zijn een stuk ouder en zijn met hun eigen gezinnen apart gevlucht.

In Libanon ben ik in totaal bijna drie jaar geweest. Het is een mooi land, maar we voelden er ons niet welkom. Ik heb veel en hard gewerkt, vooral als ober. Veel werken was nodig omdat het leven duur is als vluchteling in Libanon. De Libanezen vragen hoge huren en elk half jaar moet elke vluchteling 200 dollar betalen voor een vergunning.

Na twee jaar trok ik de conclusie dat we voorlopig niet terug naar Syrië zouden kunnen vanwege de oorlog. Maar ik wilde ook niet in Libanon blijven. Met mijn vrienden praatte ik veel over Europa. We droomden van een nieuw leven daar. Europa is immers veilig, er is werk en welvaart. Ik ben nog meer gaan werken om te sparen voor de reis. In totaal heb ik 4500 dollar betaald om hier te komen, een enorm bedrag.

We hoorden natuurlijk ook de verhalen over de gevaren, over mensen die verdrinken in de Middellandse-Zee. Maar nog liever dood dan geen toekomst hebben. Ik spaarde en kocht een ticket naar Turkije. Daar stak ik met een boot over naar een Grieks eiland. Het was zo'n plastic boot, overvol, en we zaten zeker acht uur op het water. Natuurlijk was ik bang. Iedereen was bang. Sommige mensen schreeuwden en waren echt doodsbang en in paniek. Een vrouw aan boord kreeg een miskraam waarschijnlijk door alle angst en spanning. Haar baby werd dood geboren. Met 50 mensen op een 4 meter lange boot, maakt iedereen dat van dichtbij mee.

Vanuit Griekenland ging ik naar Macedonië en Servië. Het was winter en koud, en ik heb uren gelopen om grenzen over te steken. Ik was alleen vertrokken vanuit Libanon, maar onderweg had ik altijd gezelschap. Mensen hielpen elkaar als ze dat konden, ik heb echt vrienden gemaakt op de tocht. Uiteindelijk ben ik in een vrachtwagen gesmokkeld en ging de deur open in Nederland. Na bijna een maand reizen was ik waar ik wilde zijn. Niet dat ik Nederland speciaal heb uitgekozen. Ik ging gewoon met de stroom mee naar 'Noord-Europa'. Een beeld van Nederland had ik ook niet. Maar het is een mooi land, groen en mensen hebben een goed leven.

Ik heb nu een verblijfsvergunning. Ik woon in St. Jozefzorg en wacht op woonruimte. Mijn dagen bestaan uit slapen, eten en vrienden spreken. Ik zoek altijd mensen op en probeer leuke dingen te doen. Ik help ook mijn vriend, een Syrische kok die in Cobbenhagen woont. We koken bij Raakveld, op de stadscamping en op andere plekken in Tilburg. Mijn vriend beschouw ik als mijn broer.

Ik heb geen grote zorgen om mijn familie. Ik weet dat ze voor elkaar zorgen. Maar ik mis mijn moeder erg. En ik zou mijn familie graag helpen met geld. Een van mijn broers heeft vijf kinderen. Hij werkt dag en nacht in Libanon, maar dat is vaak nog niet genoeg. Misschien kan ik ze in de toekomst helpen, en kan een van mijn neefjes bijvoorbeeld hier komen studeren.

Ik maak me wel veel zorgen om mijn mensen, mijn volk: de Koerden in Syrië en Irak. Iedereen is daar aan het vechten: ISIS, Rusland, Assad, .. Het is niet veilig, ook niet voor vrouwen en kinderen.

Nederland is een fijn, veilig land. Ik ben blij hier te zijn. Wat me opvalt, is dat iedereen zich netjes aan de regels houdt. In Syrië is dat zeker niet zo, dat brengt je nergens. Maar het verkeer is daardoor ook echt levensgevaarlijk. Dus de Nederlandse manier lijkt me beter.

Ik wil nu graag snel Nederlands leren spreken en gaan werken. Ik wil hier een toekomst opbouwen. Dat gaat lukken. Ik denk altijd positief. Ik hoop een mooie vrouw te vinden en te trouwen. We beginnen dan een gezin en onze kinderen kunnen hier naar school. Een Koerdische of Nederlandse vrouw? Dat weet ik niet, de vrouw die God mij stuurt!